

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201304672/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

om Morgenens, og vi maatte meget tidligt op for at gaa de ca. $\frac{3}{4}$ Mil ind til Lærdommens Kilde. Kun i frygteligt Regnvejrs eller Snevejrs spændte Fader brummende for og kørte os.

Naar det ikke regnede alt for meget, var vi glade ved Væden. Thi vi benyttede os af den paa følgende Maade:

Der stod i Bryggerparken lige udenfor Nakskov en mægtig Vandpost. Og under dennes Straale lod vi os i Regnvejrs gennembløde. Hvorefter vi, vaade som druknede Mus, stillede i Skolen og blev hjemsendte af den omsorgsfulde Bestyrer, der nærede Bekymring for vort Helbred. Og derefter vendte vi triumferende hjem, vaade, men skinnende af Retfærdighed og i Overensstemmelse med Autoriteterne. Paa den Maade kneb vi os mangan herlig Fridag.

Skolens ydre Forhold var meget beskedne. Oprindelig hørte den hjemme i en Bygning paa Søndergade, men under en Ombygning maatte den bo tilleje i et Privathus i Tielegade. Jeg naaede aldrig at komme med over i den nye Skolebygning, min Skoletid faldt sammen med Skolens Udlærings Liv.

Og her sad vi i de mørke Morgener med Stearinlys foran os. Belysningen var ikke god, men for os Børn rigtig behagelig. Thi vi stjal Stumperne og anvendte dem i den hjemlige Industri til Fremstilling af Lys.

Ogsaa om Eftermiddagen brændte vi i den mørke Aarstid Lys. Thi Skoletiden var delt, saa at vi fra Holmegaard først naaede hjem henad Klokkeren 6. Det var en lang og drøj Dag.

Skolen havde sine Skikke, og dem blev jeg som andre nye Drengene indviet i. For det første skulde man døbes, hvilket foregik paa den meget simple Maade, at man blev holdt hen under Vandposten og fik en Straale ned over Hovedet, saa at Vejret gik fra en. Og dernæst skulde man, hvis man da ikke vilde leve som en Ismael, inden 14 Dage give Kringler.

Dette var ikke alene en nedarvet Vedtægt mellem Drengene, men ogsaa for en Slags Skat til Øvrigheden at regne. Thi Drengene fik Skillingskringler, men Lærerne skulde have Firskillings.

Skolens Bestyrer var Pastor Lund, en elskelig Mand, se-

ner Provst og Landstingsmand. Jeg var saa uheldig at blive hans Yndlingselev, hvilket kostede mig et helt Aars Skolegang. Da jeg var 14 Aar, ønskede jeg at komme ud af Skolen for at hellige mig Boghandelen; men Pastor Lund skrev til min Fader, at det vilde være ham en stor Glæde at beholde mig et Aar endnu. Det har man for at opføre sig ordentligt.

Men jeg har da ogsaa husket det siden.

Samme Pastor Lund havde af en eller anden Grund faaet Øgenavnet *Nas*. Han holdt ikke af det, og han blev rasende, naar han fandt det skrevet paa Klassens sorte Tavle, og hele Klassen maatte undgælde for hans Vrede.

Og iøvrigt havde vi altsaa nogle Lærere.

Der var en ældre Mand, af os Drengene kaldet *Tesse* og senere Modellen til Overlærer Møller i „Første Violin“. Han havde evindelige Kvaler med sine Seler, og han afbrød ofte Undervisningen med det fortvivlede Udbrud:

„Jeg taber mine Bukser, Dreng!“

Et Billede, der ogsaa har fæstnet sig i min Erindring, er *Tesse*, staaende op ad Kakkellovnen, lig Eleonora Christina paa Zahrtmanns Billede, med Frakkeskøderne slaaede til Side fra sin uhyre Bag.

Tesse var noget af det grimteste, jeg har set i mit Liv. Dog maa jeg til hans Retfærdiggørelse sige, at hans Kone var endnu grimmere. Men de elskede hinanden over al Maade, og Fru *Tesse* havde en mildnende Indflydelse paa sin Gemal. Naar hun kom og besøgte ham paa Skolen, udstøede han, for hendes Skyld og for den Kærligheds Skyld, som han bar til hende, almindelig Amnesti:

„Der er min Kone,“ sagde han, „nu skal Du slippe for denne Gang!“

Vi tilbad Fru *Tesse*!

Vor Skrive- og Tegnelærer kaldtes *Jyden*; og ham glemmer jeg aldrig paa Grund af en Ytring, han engang fremkom med:

„Nu skal jeg hjem og ha' Raharbergrød og anden varm Spies!“

Til Religionslærer havde vi Pastor X. Han kaldtes paa Grund af sin store Højde *Langhalm*. Og hans Kæreste, den